

Arrest

nr. 314 525 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
Jacques Swartenbroucklaan 14
1090 JETTE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2024.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 28 september 2023, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 291 974 van 14 juli 2023.

Noch het CGVS noch de Raad hechtten geloof aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoeker als kleermaker die legeruniformen maakte en die van zijn vader als ontmijner. Verzoeker maakte verder niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd). Voorts toonde verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De situatie in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, noopte voor verzoeker tot slot niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

In het kader van zijn huidig verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven. Hij verklaart dat hij van zijn burens heeft vernomen dat de taliban nog steeds langskomen om hem te zoeken omwille van de werkzaamheden van zijn vader in het leger. Hij voegt hieraan toe dat hij Pakistan in het verleden heeft verlaten omdat hij seksueel mishandeld werd door mannen. In Afghanistan kwamen mensen dit te weten waardoor ze slechte dingen zeiden over hem. Verzoeker zou hierdoor tot op heden gebeld worden door verschillende mensen om met hem een seksuele relatie aan te gaan.

Ter staving van dit verzoek legt verzoeker een Proof of Registration kaart van Pakistan (PoR-kaart) neer alsook de oude taskara van zijn vader.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker, wat betreft de aangehaalde problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader, louter vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen en bijkomende verklaringen aflegt, hetgeen op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Hierbij bemerkt de commissaris-generaal nog dat verzoeker zijn eigen werkzaamheden, met name het maken van legeruniformen, niet vermeldt.

Aan zijn nieuwe verklaringen, namelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan verschillende mensen vreest die hem lastigvallen omwille van seksueel misbruik door mannen in Pakistan, wordt voorts geen geloof gehecht gelet op zijn vage en laattijdige verklaringen alsook het uitblijven van bewijsstukken.

Wat betreft de door hem voorgelegde documenten stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat zijn PoR-kaart en de oude taskara van zijn vader hoogstens zijn identiteit en die van zijn familieleden aantoonen. Hierbij wordt nog bemerkt dat verzoekers PoR-kaart een andere naam en geboortedatum vermeldt. Deze documenten zijn verder niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te herstellen.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de stukken die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen brengt.

6. Verzoeker volhardt in zijn relaas gesteund op een vrees wegens de voormalige werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse nationale leger, kan gewezen worden op de eerdere beoordeling hieromtrent van de Raad in zijn arrest nr. 291 974: "Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar vader voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan tewerkgesteld was als ontmijsner, hierdoor door de taliban werd bedreigd en ontvoerd. Bovendien maakt ze niet aannemelijk dat ze familie is van M, S. en M. Daarenboven heeft de verzoekende partij nog contact met een neef bij wie haar moeder en broer wonen. Noch deze personen noch haar zussen ondervinden problemen omwille van de tewerkstelling van haar vader, van M, S. en M.". Door louter voort te bouwen op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordelingen van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat zijn voorgehouden problemen met de taliban, ongeloofwaardig zijn. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie met betrekking tot het risico voor familieleden van vroegere leden van het Afghaanse leger, kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu verzoeker in gebreke blijft deze in concreto aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Gelet op het voorgaande blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

7. Verzoeker voert voorts aan dat hij omwille van het seksueel misbruik waarvan hij in het verleden in Pakistan het slachtoffer is geworden, in Afghanistan gepercipieerd kan worden als lid van de LGBTIQ-gemeenschap. Verzoeker gaat met dit betoog er evenwel volledig aan voorbij dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn bevonden door de commissaris-generaal. Zo is het niet ernstig dat verzoeker deze vrees op geen enkele manier zou hebben vermeld bij de DVZ en het CGVS tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch in de beroepsprocedure bij de Raad. Dit terwijl verzoeker heden voorhoudt dat de roddels in dit verband één van zijn vluchtrekenen betreft (verklaring volgend verzoek, pt. 21). Dat verzoeker deze elementen nu pas aanhaalt omdat er geen andere optie is, is frappant en vergoelijkt niet dat hij heeft nagelaten hierover te spreken wanneer hem in het verleden gevraagd werd naar zijn vrees ten aanzien van Afghanistan. Verder zou dit beweerd misbruik plaatsgevonden hebben toen hij veertien jaar was en in Pakistan verbleef. Hierna verbleef verzoeker nog vier of vijf jaar in Pakistan en nog een vijftal jaar probleemloos in Afghanistan. Hieruit blijkt geenszins een nood aan (actuele) internationale bescherming. Verzoeker laat ook na bewijsstukken neer te leggen van de beweerde berichten die hij via messenger krijgt om seksuele relaties aan te gaan. Zijn bewering lastig gevallen te worden blijkt aldus een volledig blote bewering.

Verzoekers verwijzing naar informatie betreffende de situatie van de LGBTIQ- gemeenschap in Afghanistan en/of mensen die seksuele betrekkingen hebben gehad met mensen van hetzelfde geslacht, is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen terzake, dan ook niet dienstig.

8. Verzoeker benadrukt voorts zijn tweejarig verblijf in Europa en haalt een vrees als "terugkeerder" uit het Westen aan.

De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan 'Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban' van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 291 974 van 14 juli 2023 oordeelt de Raad dat hoewel verzoeker tot 2014-2015 in Pakistan heeft gewoond, er aangenomen kan worden dat hij op de hoogte was (en nog steeds is) van de Afghaanse

normen en gewoontes en dat hij daarnaar gevormd is nu hij gedurende zes jaar in Afghanistan gewoond heeft, waar hij deelnam aan het sociale en economische leven. Verzoeker bracht verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij door zijn verblijf in Europa daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België/Europa en geeft in zijn aanvullende nota van 29 februari 2024 aan dat hij hier in België werkzaam is en in afwachting is van Franse les. Hij voegt loonfiches toe, fiscale fiches, een positieve vermelding van zijn werkgever en een lessenrooster i.v.m. de Franse les. De Raad wijst erop dat zijn inzet op zijn werk en zijn voornemen Franse les te volgen weliswaar lovenswaardige elementen zijn die aantonen dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch hieruit kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Pakistan/Europa en zijn tewerkstelling in België toont verzoeker aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

9. Door voorts louter de algemene socio-economische situatie in Afghanistan aan te kaarten, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing die hiermee verband houden en de eerder gedane analyse van de Raad in zijn arrest nr. 291 974, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban en/of een andere actor. Uit de geactualiseerde landeninformatie die het CGVS heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd nog steeds actueel en correct zijn.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 291 974 dat het geweld in de provincie Nangarhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hoge mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door verwerende partij, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. Uit de beschikbare actuele informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

11. In de bestreden beslissing wordt tot slot terdege gemotiveerd dat de door verzoeker neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Door louter te stellen dat het bestaan van corruptie de verwerende partij niet ontslaat van de verplichting de voorgelegde documenten te onderzoeken, doet verzoeker vooreerst geen afbreuk aan de vaststelling dat de door verzoeker bijgebrachte documenten, met name zijn PoR-kaart en de oude taskara van zijn vader, hoogstens een bewijs vormt van hun identiteit. Deze documenten hebben verder geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven. Tevens bemerkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het bestaan van corruptie in Afghanistan zodat verzoekers betoog hierover niet dienstig is.

Verzoeker doet evenmin afbreuk aan het gegeven dat zijn PoR-kaart een andere naam en geboortedatum vermeldt. Door eenvoudigweg te stellen dat verwerende partij hem maar had moeten bevragen indien hij hierover vragen heeft, doet hij hier niet anders over denken. Hoewel verzoeker de gelegenheid heeft om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevinding, laat hij na dit te doen.

De Raad wijst voorts op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota neer waarin aan de hand van geactualiseerde landeninformatie wordt ingegaan op de humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie in Afghanistan, alsook de situatie voor personen die terugkeren uit het Westen. Hij voegt hierbij tevens een psychologisch attest, gedateerd op 12 maart 2024.

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 staat onder eed en tolkt Pashtou – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota neer en benadrukt de inhoud van uitgebreid psychologisch verslag dat hij hierbij voegt: hieruit blijkt dat hij moeilijkheden zal hebben om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden aldaar en hiertoe ook niet beschikt over de nodige weerbaarheid. Verzoeker meent dat de Raad in voormelde beschikking ten onrechte verweerders standpunt volgt en wijst erop dat er een bijkomend element is, namelijk “de seksuele problematiek waarmee hij zelf nog worstelt”. Aanvankelijk heeft hij dit element niet vermeld, maar verweerder kan het niet zomaar van de hand doen door zonder meer te stellen dat hierover geen verder onderzoek nodig is. Waar hem wordt verweten dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vage verklaringen heeft afgelegd, merkt verzoeker op dat deze dienst niet goed geplaatst is om een beschermingsverzoek inhoudelijk te beoordelen en bekritiseert hij het gegeven dat verweerder zijn verklaringen zonder meer afdoet als “vaag”. Toen de feiten waarmee hij nu worstelt zich hebben voorgedaan was verzoeker 14 à 15 jaar oud en nadien heeft hij nog jarenlang in Afghanistan en Pakistan verbleven, zodat hij het niet eens is met het verwijt in voormelde beschikking dat hij deze feiten niet eerder heeft vermeld. Verder uit verzoeker kritiek op wat verweerder stelt in zijn “nota migratiebewegingen”: uit informatie van diplomat.com blijkt dat de situatie van terugkeerders uit het Westen niet beantwoordt aan wat verweerder hierover in zijn nota stelt. Tot op heden vindt terugkeer vooral plaats om diplomatieke en economische redenen en zijn de meeste terugkeerders afkomstig uit moslimlanden en -gebieden (o.m. Azerbeidzjan en Rusland). In tegenstelling tot voor terugkeerders uit het Westen speelt voor hen de problematiek van verwestering niet, waar nog bovenop komt dat het talibanregime niet wordt erkend door het Westen, waardoor verzoeker bij terugkeer in de negatieve aandacht van dit regime zal komen te staan. Verzoeker verwijst ook naar verslaggeving van Human Rights Watch waaruit blijkt dat relaties tussen personen van hetzelfde geslacht verboden zijn, worden bestraft en bijgevolg verborgen dienen te blijven. Voormelde ngo heeft daarnaast in februari 2024 gerapporteerd dat een groot deel van de Afghaanse bevolking, met name jongeren, sinds de installatie van het regime nood heeft aan psychologische hulp. Verzoeker wordt in België begeleid voor zijn psychologische problemen en zal ook na terugkeer nood hebben aan een dergelijke begeleiding, wat andermaal zijn “bijzondere fragiliteit” aantoont. UNAMA heeft in februari 2024 gerapporteerd dat de taliban 70.000 extra manschappen zullen inzetten bij checkpoints, verspreid over het hele land: hierdoor zullen burgers overal worden onderworpen aan willekeurige controles en de kans voor verzoeker om hier ongeschonden uit te komen is nagenoeg onbestaande. Verzoeker wijst er nog op dat OHCHR heeft opgeroepen om geen Afghanen terug te sturen, dat OCHA meldt dat de helft van de Afghaanse bevolking in volstrekte armoede leeft en dat ook Reliefweb de situatie ter plaatse als erg problematisch inschat.

Verzoeker besluit dat dit alles minstens aanleiding moet geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing en vraagt de Raad om zijn beschermingsverzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, wat niet hoeft te betreffen dat het in een latere fase alsnog ongegrond zou kunnen worden verklaard. Verder bevraagd door de voorzitter licht verzoeker nog toe dat hij “mentaal ziek” is geworden o.w.v. familiale problemen en het overlijden van zijn vader. Zijn moeder en jongere broers en zussen verblijven in Afghanistan momenteel bij een oom langs moederszijde. Zelf is hij al 4 jaar weg uit het land en verblijft hij al 3 jaar in België; hij is al 5 jaar verloofd, maar ook zijn verloofde is nog in Afghanistan. Gevraagd hoe zijn familieleden het stellen, licht verzoeker toe dat zij het moeilijk hebben: zij verblijven al 3 jaar bij voormelde oom, maar deze heeft ook problemen met zijn eigen veiligheid. Gevraagd naar zijn wedervaren in Pakistan bevestigt verzoeker dat hij en zijn familieleden daar hebben verbleven: zijn vader was ontbijner, maar geen militair, en kon

probleemloos de grens overschrijden. Zij verbleven er in een kamp maar hadden geen verblijfskaarten en zijn vertrokken toen het leger naar het kamp is gekomen. In België werd het verzoeker toegestaan langer in het opvangcentrum te verblijven o.w.v. zijn mentale problemen.”

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 april 2024.

6.1. Wat betreft het beweerde seksueel misbruik, klaagt verzoeker aan dat zijn verklaringen hieromtrent door de verwerende partij als “vaag” worden omschreven. Verzoeker gaat met zijn kritiek evenwel volledig voorbij aan het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de verwerende partij terecht hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. In de beschikking van 3 april 2024 worden deze samengevat als volgt: *“Zo is het niet ernstig dat verzoeker deze vrees op geen enkele manier zou hebben vermeld bij de DVZ en het CGVS tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch in de beroepsprocedure bij de Raad. Dit terwijl verzoeker heden voorhoudt dat de roddels in dit verband één van zijn vluchtredenen betreft (verklaring volgend verzoek, pt. 21). Dat verzoeker deze elementen nu pas aanhaalt omdat er geen andere optie is, is frappant en vergoelijkt niet dat hij heeft nagelaten hierover te spreken wanneer hem in het verleden gevraagd werd naar zijn vrees ten aanzien van Afghanistan. Verder zou dit beweerd misbruik plaatsgevonden hebben toen hij veertien jaar was en in Pakistan verbleef. Hierna verbleef verzoeker nog vier of vijf jaar in Pakistan en nog een vijftal jaar probleemloos in Afghanistan. Hieruit blijkt geenszins een nood aan (actuele) internationale bescherming.*

Verzoeker laat ook na bewijsstukken neer te leggen van de beweerde berichten die hij via messenger krijgt om seksuele relaties aan te gaan. Zijn bewering lastig gevallen te worden blijkt aldus een volledig blote bewering.”

Door er ter terechtzitting louter op te wijzen dat hij 14 à 15 jaar oud was toen de feiten zich hebben voorgedaan en hij nadien nog jarenlang in Afghanistan en Pakistan heeft verbleven, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken en die de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover ombuigen.

Verzoeker reikt met zijn betoog ter terechtzitting bijgevolg geen concrete elementen aan die de vaststellingen en het besluit in voormelde beschikking in een ander daglicht kunnen plaatsen. Het besluit dat omwille van verzoekers vage en laattijdige verklaringen en het uitblijven van ondersteunende documenten er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde seksueel misbruik, blijft daarom gehandhaafd.

6.2. Het attest van een klinisch psycholoog, opgesteld op 12 maart 2024, dat verzoeker neerlegt ter terechtzitting, doet hierover niet anders denken. Uit dit attest blijkt dat verzoeker kampt met een ernstige depressie en symptomen van PTSD vertoont, hetgeen zich uit in onder meer het hebben van nacht-merries, herbelevingen, hartkloppingen, concentratie- en slaapproblemen. Nergens verklaart de behandelende psycholoog evenwel dat verzoekers mentale gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om in het kader van zijn asielprocedure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. Evenmin attesteert de psycholoog dat verzoekers mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van zijn beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet in concreto aangetoond dat zijn psychische problematiek zijn verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Met andere woorden: uit dit attest blijkt geen verschoning voor zijn laattijdige verklaringen omtrent het beweerde seksueel misbruik.

Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoeker in geroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een psycholoog of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt. Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor.

In dit geval blijkt uit de inhoud van het psychologisch attest duidelijk dat de arts zich voor wat betreft de gesuggereerde oorzaak van verzoekers psychische problematiek, louter en alleen gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoeker (*"Monsieur S.N.A. (...) présente une détresse psychologique qu'il associe à des événements stressants vécus dans son pays d'origine et lors du trajet migratoire."*, vrije vertaling: "De heer S.N.A. (...) ervaart psychische problemen die hij in verband brengt met stressvolle gebeurtenissen in zijn land van herkomst en tijdens de migratiereis.").

Dit attest blijft aldus zeer vaag; wat juist de stressvolle gebeurtenissen zijn die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben meegemaakt, wordt nergens geconcretiseerd. Verder doet de psycholoog hier geen enkele uitspraak over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Nergens wordt gesteld dat verzoekers psychische problemen hun oorzaak vinden in het beweerde seksuele misbruik, dat overigens zou hebben plaatsgevonden, niet in Afghanistan, zijn land van herkomst, maar in Pakistan. Gelet op deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoeker psychische problemen kent, zoals in het attest geattesteerd, aldus nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers psychologische problemen. Dit geldt te meer nu er voor zijn psychologische problemen in voorgelegd attest ook wordt verwezen naar zijn migratietraject en verzoeker ter terechtzitting aangeeft mentale problemen te kennen omwille van familiale problemen en het overlijden van zijn vader.

Bijgevolg meent de Raad dat aan dit psychologisch attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

In de beschikking van 3 april 2024 wordt, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, uitgebreid uiteengezet dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden en die van zijn vader, alsook aan het voorgehouden seksueel misbruik waarvan hij in het verleden in Pakistan het slachtoffer is geworden, geen geloof wordt gehecht. Uit punt 6.1 blijkt dat verzoeker ter terechtzitting geen concrete elementen bijbrengt die hier anders over doen denken en die de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover ombuigen.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier het medisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoekers psychologische problemen het gevolg zijn van seksueel misbruik. Het medisch attest is ook hier niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen, zoals hierboven uitgebreid wordt uiteengezet.

Het psychologisch attest kan bijgevolg niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6.3. Gelet op wat wordt gesteld in punten 6.1. en 6.2. kunnen in het kader van zijn vluchtrelaas aldus geen nieuwe elementen worden ontwaard die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat relaties tussen personen van hetzelfde geslacht verboden zijn in Afghanistan, is dan ook niet dienstig.

6.4. Waar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aankaart, wordt aangestipt dat de verwerende partij geactualiseerde landeninformatie heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker heden een tweede aanvullende nota met bijkomende actuele landeninformatie voorlegt en dat beide partijen daarmee de beschikbare objectieve landeninformatie aanvullen door middel van een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. Voorts is de Raad zich er van bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie die afkomstig is van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Gelet op de actuele landeninformatie die heden door beide partijen ter beschikking

van de Raad wordt gesteld, kan worden geconcludeerd dat er heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, te analyseren. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 14 november 2023 met nr. 297 075, stipt de Raad tot slot aan dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken.

De landeninformatie die verzoeker in zijn tweede aanvullende nota voorlegt, werpt geen ander licht op de gronden van de beschikking noch op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, daar deze landen-informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het gewapend conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat verzoeker bijbrengt.

Dat de nood onder de Afghaanse bevolking groot is en dat het mandaat van UNAMA wordt verlengd, houdt op zich niet in dat verzoeker hierdoor internationale bescherming moet worden verleend. Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat wordt niet betwist maar de nood aan internationale bescherming moet individueel aangetoond worden, quod non in casu.

6.4. Verzoeker stelt in zijn tweede aanvullende nota en ter terechtzitting dat er zich in casu een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering voordoet en verwijst naar algemene landen-informatie.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die

aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, onder meer via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer meer uitgebreid dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kaboel (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden over het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook

gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Ook uit het gegeven dat de Swedish Committee uit Afghanistan vertrokken is, kan niet worden afgeleid dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”* of hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Gelet op voorgaande analyse, besluit de Raad dat verzoeker met zijn tweede aanvullende nota en zijn betoog ter terechtzitting geen elementen aanbrengt die anders doen besluiten dan wat reeds in punt 8 van de beschikking werd vastgesteld, met name: *“De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek*

aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan 'Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban' van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op."

Ook ter terechtzitting beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar algemene landeninformatie en laat hij na om enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd. Verzoeker herhaalt enkel dat hij 4 jaar weg is uit Afghanistan en dat hij 3 jaar in België verblijft.

De Raad herneemt bijgevolg de volgende gronden uit de beschikking:

"In het arrest nr. 291 974 van 14 juli 2023 oordeelt de Raad dat hoewel verzoeker tot 2014-2015 in Pakistan heeft gewoond, er aangenomen kan worden dat hij op de hoogte was (en nog steeds is) van de Afghaanse normen en gewoontes en dat hij daarnaar gevormd is nu hij gedurende zes jaar in Afghanistan gewoond heeft, waar hij deelnam aan het sociale en economische leven. Verzoeker bracht verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij door zijn verblijf in Europa daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in België/Europa en geeft in zijn aanvullende nota van 29 februari 2024 aan dat hij hier in België werkzaam is en in afwachting is van Franse les. Hij voegt loonfiches toe, fiscale fiches, een positieve vermelding van zijn werkgever en een lessenrooster i.v.m. de Franse les. De Raad wijst erop dat zijn inzet op zijn werk en zijn voornemen Franse les te volgen weliswaar lovenswaardige elementen zijn die aantonen dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch hieruit kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Pakistan/Europa en zijn tewerkstelling in België toont verzoeker aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen."

Het is verder waar dat bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn terug-gekeerd, zoals verzoeker aanvoert. Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij in de huidige stand van zaken de kernvraag voor de toekenning van internationale bescherming aan verzoeker is of hij dermate verwesterd is of als dusdanig gepercipieerd zal worden of dat er sprake is van overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen en dat hij hierdoor vervolging of ernstige schade riskeert. Er moet worden gekeken naar het individuele profiel en in casu zijn dergelijke persoonlijke elementen eigen aan verzoekers zaak niet gebleken. Ze worden ook niet bijgebracht ter terechtzitting. Verzoekers algemene verwijzing naar de situatie voor terugkeerders uit het Westen mist heden wederom verdere elke individuele stoffering, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in zijnen hoofde in concreto aannemelijk te maken.

Verzoeker verwijst naar zijn psychologische problemen en stelt dat uit het psychologisch attest blijkt dat hij moeilijkheden zal hebben om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden aldaar en hiertoe ook niet beschikt over de nodige weerbaarheid.

Zoals hoger reeds vastgesteld kan uit het attest worden opgemaakt dat verzoeker kampt met een depressie en hij symptomen vertoont van PTSD, hetgeen zich uit in onder meer het hebben van nachtmerries, herbelevingen, hartkloppingen, concentratie- en slaapproblemen. Op basis hiervan kan echter niet worden

vastgesteld dat verzoekers psychische problemen hem zouden verhinderen om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en waarden, dan wel dat deze problemen hem bijkomend onder de aandacht van de taliban zouden brengen. Nergens wordt geattesteerd dat verzoeker omwille van zijn psychische problemen moeilijkheden zou hebben om zich aan te passen, noch dat hij niet over de nodige weerbaarheid daartoe zou beschikken. Verder toont het voorgelegde psychologisch attest niet aan dat zijn psychologische problemen een ernstige impact hebben op zijn zelfredzaamheid en zelfstandigheid, noch dat hij niet langer in staat is om de nodige risico's in te schatten of 'het spel' mee te spelen.

Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, jongere broers en zussen die bij zijn oom langs moederszijde verblijven alsook een verloofde, met wie hij contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen onder talibanbewind.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de verwerende partij en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas nog steeds gehandhaafd.

Het thans voorliggende beroep heeft verder geen betrekking op een terugkeer- of verwijderingsmaatregel waarbij moet worden nagegaan of verzoeker bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR en de IOM omtrent een stop op gedwongen terugkeer is niet daarom niet dienstig. De Raad benadrukt ten slotte nog eens dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

6.5. Betreffende verzoekers verwijzingen naar de door hem aangehaalde artikelen en rapporten, waaronder het UNAMA *"Report on Afghanistan"* van maart 2024, wijst de Raad erop dat verzoeker het beweerd risico dat hij loopt in concreto aannemelijk maken, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is in casu niet het geval.

Zo zijn er geen concrete en ernstige aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer dreigt te belanden in de overvolle Afghaanse gevangenissen, waardoor zijn verwijzing naar de situatie in deze gevangenissen niet dienstig is.

Voorts is verzoeker geen minderjarige jongen meer noch student, zodat zijn betoog omtrent het strenge regime op scholen, het gebruik van lijfstraffen, de inhoud van het onderwijs en het overwicht van islamitische lessen in het curriculum en het vervangen van schooluniformen door traditionele kledij evenmin dienstig is. Verder is verzoeker geen vrouw of meisje zodat ook zijn algemene verwijzing naar de behandeling van Afghaanse vrouwen en meisjes door de taliban in casu geen relevantie heeft.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en in zijn tweede aanvullende nota citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia, wat aanleiding zal geven tot zwaar psychische problemen, waarvoor geen hulp voorradig is, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

De Raad stelt nog vast dat uit de tweede aanvullende nota geenszins blijkt uit welke landeninformatie en waar juist verzoeker afleidt dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam aanleiding geeft of zal geven tot zware psychische problemen. Uit een rapport van Human Rights Watch (hierna: HRW) van 6 december 2023, *"Schools are Failing Boys Too"* blijkt weliswaar dat de door HRW geïnterviewden stelden dat de mensenrechten-, economische en humanitaire crisis in Afghanistan diepgaande negatieve gevolgen heeft gehad voor de mentale gezondheid van vele jongens, dat het beleid en

het gedrag van de taliban bijdragen aan hun angst en dat de studenten met wie HRW sprak allemaal hun gebrek aan hoop voor de toekomst onder talibanbeleid uitspraken. Evenwel blijkt hieruit geenszins dat de toepassing door de taliban van de veel strengere en eigen versie van de islam ipso facto aanleiding geeft of zal geven tot zware psychische problemen.

Dat er in Afghanistan veel mensenrechtenschendingen zijn en dat er geen sprake meer is van een rechtsstaat wordt niet betwist maar dit kan op zich niet leiden tot de conclusie dat verzoeker internationale bescherming moet worden toegekend. Dat er bepaalde profielen gevisieerd worden zal de Raad niet ontkennen, maar het blijkt niet dat verzoeker dergelijk profiel heeft. Zijn verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot het viseren van voormalig overheidspersoneel en hun familieleden, bevestigt wat eerder in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek werd geoordeeld, met name dat niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten. Verder oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek dat *“de verzoekende partij geenszins aannemelijk [maakt] dat haar vader voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan tewerkgesteld was als ontmijner, hierdoor door de taliban werd bedreigd en ontvoerd. Bovendien maakt ze niet aannemelijk dat ze familie is van M, S. en M. Daarenboven heeft de verzoekende partij nog contact met een neef bij wie haar moeder en broer wonen. Noch deze personen noch haar zussen ondervinden problemen omwille van de tewerkstelling van haar vader, van M, S. en M. Gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen besluit de Raad dat er in deze stand van zaken geen concrete, laat staan ernstige indicaties blijken die in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de werkzaamheden van haar vader en van M, S. en M.”*

Dat de controle van verplaatsingen in het land is vergroot en dat er meer personeel wordt aangeworven voor het bezetten van de checkpoints is een element dat relevant kan zijn als er sprake is van een risicoprofiel, wat echter niet concreet blijkt (zie supra). Ze zijn immers vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Verder dienen de checkpoints te beschermen tegen ISKP en andere gewapende groeperingen die vijandig staan tegen de taliban, alsook als controle op de opiumhandel. Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de facto talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

6.6. Onder verwijzing van landeninformatie in zijn tweede aanvullende nota, beklemtoont verzoeker de humanitaire situatie, hongersnood en gezondheidscrisis in Afghanistan. De ernst van de situatie van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt niet betwist maar het weze herhaald dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt derhalve, zoals reeds gesteld, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele

beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die heden ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Verzoeker meent in zijn tweede aanvullende nota evenwel dat het niet langer opgaat om de verantwoordelijkheid van de taliban voor de dramatische socio-economische situatie te minimaliseren. Volgens verzoeker veroorzaken zij deze mee *“zoniet verergeren (ze deze) zowel door hun houding zowel intern als internationaal”*. De uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking veroorzaakt mee de socio-economisch terugval. Hij besluit dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dus wel aan de taliban te wijten is.

De overtuiging van verzoeker dat de taliban moeten worden beschouwd als actor in de precaire socio-economische en humanitaire situatie kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de oorzaken ervan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, volgens de recentste ter beschikking gestelde informatie in wezen immers multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, deels wegens het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de Verenigde Naties stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Het gegeven dat 'The Swedish Committee for Afghanistan' midden maart 2024 haar activiteiten heeft gestaakt omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een koran in Stockholm, werpt geen ander licht op het voorgaande, zoals o.a. hogervermelde vaststelling dat de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. Dat het voor Zweedse organisaties moeilijk wordt om in Afghanistan operationeel te zijn wegens de koranverbrandingen in Zweden, houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein en blijkt geenszins uit de voorliggende landeninformatie. Verzoeker toont daarenboven met voormelde berichtgeving inzake het (tijdelijk) stopzetten van de activiteiten door voornoemde organisatie hoe dan ook niet concreet aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met het algemeen betoog dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is verslechterd, dit onder meer onder verwijzing naar het Human Rights Watch rapport *"Out of sight, Afghans are going hungry"* van 14 maart 2024 en het rapport *"Aid cutbacks, Taliban abuses imperil health"* van februari 2024, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse, met name dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of een andere actor. Ook het gegeven dat het mandaat van UNAMA werd verlengd met een jaar, kan niet tot een andersluidende conclusie leiden.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog ter zitting dat de taliban, gelet op de nieuwe elementen en het tijdsverloop sinds hun machtsvername, wel degelijk moeten worden beschouwd als een actor die verantwoordelijk is voor de (economische) ontwrichting van het land. In zoverre verzoeker in zijn tweede aanvullende nota zou wensen te wijzen op de economisch-financiële sancties ten aanzien van de taliban met hindernissen op het vlak van humanitaire hulpverlening, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker voert aan dat er in Afghanistan een extreme armoede heerst, dat er sprake is van hongersnood, dat de situatie verergert en dat de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn. Hij weerlegt hiermee de correcte argumentatie van verweerder niet dat de prangende socio-economische toestand in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer veel factoren waardoor er geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Voorts kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden, aanvoert als argument om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de prangende economische situatie.

Ofschoon de socio-economische situatie in Afghanistan nog steeds precair is, zoals dit uit de voorliggende informatie blijkt, geeft deze in casu geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming, zoals eerder ook werd toegelicht in de beschikking, in punt 9. De door verzoeker aangereikte argumenten en elementen, samen met de voorgelegde landeninformatie, zijn niet van aard hier afbreuk aan te doen. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Met zijn algemeen betoog, waaronder de verwijzing naar het beleid van de taliban om vrouwen volledig uit het openbare leven te bannen, hetgeen volgens hem ook gevolgen zou hebben voor de mannelijke helft van de bevolking, toont verzoeker verder niet aan dat hij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker concretiseert niet welke impact het talibanbeleid ten aanzien van vrouwen op zijn individuele situatie heeft, laat staan dat dit aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Hij voert niet aan en toont ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor door opzettelijk gedrag of op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een

onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Het gegeven dat verzoeker psychologische problemen kent, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Het staat verzoeker vrij om voor zijn psychologische problemen een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet via de geëigende procedures in te dienen.

Verzoeker verwijt de verwerende partij te weinig onderzoek te hebben gedaan, maar hij brengt niets concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precare socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geïsoleerd of behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Derhalve wordt dus, gelet op hetgeen voorafgaat en net zoals eerder in arrest nr. 291 974 van 14 juli 2023, wederom geconcludeerd dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.7. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheids-konvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban

tegen ISKP omvatten het opzetten van controle-posten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, onder wie leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepikt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en het NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 november 2023 tot 10 januari 2024 registreert UNAMA 1508 veiligheids-incidenten, wat een verhoging van 38/% uitmaakt ten aanzien van de zelfde periode in 2022-2023. De centrale regio kent het hoogste aantal incidenten, met name 263, gevolgd door het noordoosten met 247 incidenten. Deze toename was grotendeels te wijten aan verhoging van incidenten met betrekking tot drugsgerelateerde feiten, zoals de arrestaties van drugsdealers.

Gewapende confrontaties namen echter af van 61 tot 60 incidenten. IEDs brachten in die periode 11 mensen om het leven en zorgden voor 73 gewonden (UNAMA “*Report on Afghanistan*”, 28 februari 2024).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat, hoewel verzoeker het tegendeel voorhoudt, de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op alle informatie bijgebracht door beide partijen nog steeds actueel. Verzoeker citeert in de tweede aanvullende nota uit nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheids-incidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de verwerende partij gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in Afghanistan, inclusief zijn regio van herkomst, alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Zoals reeds aangehaald in de beschikking, oordeelde de Raad in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek in het arrest nr. 291 974 dat het (willekeurig) geweld heden in de provincie Nangarhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door beide partijen, dringt zich heden eenzelfde conclusie op. Verzoeker brengt met zijn tweede aanvullende nota geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verder is er geen sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofd zouden verhogen. Ter zitting verwijst verzoeker naar het door hem bijgebracht psychologisch attest waarin gewag wordt gemaakt van een depressie en posttraumatische stress die psychologische opvolging behoeft. Er blijkt uit dit attest evenwel niet concreet noch op gefundeerde, objectieve wijze dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of dermate beschadigd is dat hij, in vergelijking met andere burgers in Nangarhar, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen of dat dit het risico op willekeurig geweld aanzienlijk zou vergroten. Verder blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid waardoor hij niet of minder in staat zou zijn een situatie naar behoren in te schatten of risico's of gevaren te vermijden en dat hij zich daardoor zou blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. Er blijkt ook geen nood aan mantelzorg. Noch in het verzoekschrift, noch in de aanvullende nota's, noch tijdens de zitting wordt meer duiding gegeven of uiteengezet waarom verzoeker van mening is dat zijn psychologische toestand, gelet op de veiligheidssituatie in Nangarhar, een persoonlijke omstandigheid is die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in die stad dermate verhoogt dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van verzoeker bestaat.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers mentale toestand van die aard is dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in Nangarhar op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

6.8. Het voorgaande in acht genomen liggen er bijgevolg geen nieuwe feiten of elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 april 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES